

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 96. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056217232/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

med et haardhudet Udtryk og ufølsomt studsede Whiskers. — Alle gik de til deres Dagværk som til noget selvfølgeligt, uden et eneste Sekund at tænke paa, hvorfor de netop gik til deres Dagværk og ikke snarere helt andre Steder hen og gjorde noget stik modsat af det sædvanlige. Man kunde med lige saa megen Ret undre sig over, at ikke Urene pludseligt gav sig til at løbe ujævnt: der var jo i alle disse Mennesker et indre Urværk, der regulerede Gang og Tanker og det hele — den Pligtmenneskets støtte Ansvarsfølelse, der én Gang trukken op ikke mere behøver at trækkes op. Alle disse Mennesker kendte deres Bestemmelse — saa ubevidst som Urviserne kender deres — uvilkaarligt bar deres Ben dem i den rigtige Retning.

Det var for saa vidt ogsaa Tilfældet med Titus: han gik hvor han skulde, men han tænkte ialfald over det og følte Lyst til at gøre Oprør.

Han drejede ned over Grønttorvet, hvor Kurve og Smaaborde bugnede af landlig Grøde. Skovmærkerne duftede omkap med Gyldenlakkerne; Solen skinnede paa en Pragt af Blomster, Radiser og Kirsebærrenes store vaade, blankfarvede Perler. Paa Gartnervognenes Tag legede Vinden med de urolige Viftepalmer, hvis tynde Bladklinger afparerede de mange Solpile og sendte dem tilbage under blinkende Staallyn.